

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **Ing. J. K.**, bytem P., B., zastoupeného JUDr. Petrem Voříškem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Přístavní 321/14, 170 00 Praha 7, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, Zborovská 11, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí ze dne 20. 6. 2012, č. j. 082039/2012/KUSK-DOP-Pik, sp. zn. SZ_082039/2012/KUSK/2, ze dne 20. 6. 2012, č. j. 082001/2012/KUSK-DOP-Pik, sp. zn. SZ_082001/2012/KUSK/2 a ze dne 20. 6. 2012, č. j. 082054/2012/KUSK-DOP-Pik, sp. zn. SZ_082054/2012/KUSK/2

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2012, č. j. 082039/2012/KUSK-DOP-Pik, sp. zn. SZ_082039/KUSK/2 a žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2012, č. j. 082054/2012/KUSK-DOP-Pik, sp. zn. SZ_082054/2012/KUSK/2, se zamítá.**
- II. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2012, č. j. 082001/2012/KUSK-DOP-Pik, sp. zn. SZ_082001/2012/KUSK/2 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Petra Voříška, Ph.D., LL. M., se sídlem Přístavní 321/14, Praha 7, náhradu nákladů řízení ve výši 15.185,50 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se samostatnými žalobami domáhal zrušení tří rozhodnutí žalovaného uvedených shora, vydaných dne 20. 6. 2012, jimiž byla jako opožděně podaná zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutím Magistrátu města Mladá Boleslav, Odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen správní orgán I. stupně“):

- 1) ze dne 28. 5. 2010, č. j. ODSH 253-280/2012-24/39/21, kterým bylo k žádosti Města Benátky pod Jizerou vydáno stavební povolení na stavbu „Komunikace pro pěší v ul. Soumarova“ (dále jen „stavební povolení na stavbu komunikace“); u žalovaného vedena pod č. j. **082039/2012/KUSK-DOP-Pik, sp. zn. SZ_082039/KUSK/2**; žaloba byla zapsána pod sp. zn. 47 A 20/2012;
- 2) ze dne 29. 1. 2009, č. j. ODSH 253-280/2009-24/8/25, kterým bylo k žádosti Středočeského kraje vydáno stavební povolení na stavbu „III/24426 Benátky nad Jizerou, oprava mostu ev. č. 24426-9 (dále jen „stavební povolení na opravu mostu“); u žalovaného vedena pod č. j. **082001/2012/KUSK-DOP-Pik, sp. zn. SZ_082001/2012/KUSK/2**; žaloba byla zapsána pod sp. zn. 47 A 21/2012 a
- 3) ze dne 29. 4. 2009, č. j. ODSH 253-280/2009-24/38/16, kterým bylo k žádosti Středočeského kraje vydáno stavební povolení na stavbu „III/24426 Benátky nad Jizerou, průtah“ (dále jen „stavební povolení na stavbu průtahu“); u žalovaného vedena pod č. j. **082054/2012/KUSK-DOP-Pik, sp. zn. SZ_082054/2012/KUSK/2**; žaloba byla zapsána pod sp. zn. 47 A 22/2012.

V identicky zdůvodněných žalobách namítal, že dne 11. 5. 2012 podal jako opomenutý účastník odvolání proti stavebním povolením, o jejichž existenci se dozvěděl teprve počátkem května téhož roku. Účastenství v řízení dovozuje z § 109 odst. 1 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), neboť je vlastníkem sousedních nemovitostí (v žalobě blíže specifikovaných). Jako takový bude ve svém právu dotčen jakoukoli stavební činností uskutečňovanou na základě stavebního povolení. Podle žalobce došlo k porušení jeho procesních práv plynoucích ze stavebního zákona, konkrétně být nejméně 10 dnů před ústním jednáním vyrozuměn o zahájení stavebního řízení (§ 112 odst. 1), mít možnost vznášet námítky ke způsobu provádění stavby (§ 114 odst. 1) a podle § 115 odst. 5 mu doručit stavební povolení. Namítá, že stavební povolení nemohla nabýt právní moci, neboť mu nebyla oznámena v souladu s § 73 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a odvolání proto nemohla být zamítnuto jako opožděná. Podle § 84 odst. 1 správního řádu mohl podat odvolání ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděl, tedy od začátku května 2012. Podle žalobce došlo také k porušení § 86 odst. 1 správního řádu, neboť namísto toho, aby správní orgán I. stupně odvolání se svými stanovisky předal žalovanému, postoupil je žalovanému podle § 12 správního řádu, aniž by tak učinil formou usnesení. Navíc v postoupení uvedl, že žalobce není účastníkem řízení, čímž dal najevo, že o účastenství žalobce pochybuje. V takovém případě měl však podle § 28 odst. 1 správního řádu usnesením rozhodnout, zda žalobce je či není účastníkem řízení. Proti případným negativním rozhodnutím se mohl žalobce odvolat a hájit tak svá práva. Napadeným rozhodnutím pak vytýká nedostatky v odůvodnění, neboť odkazují pouze na to, že stavební povolení nabyla právní moci a tudíž se nebylo možno proti nim odvolat. Žalovaný bez dalšího konstatuje, že byly zmeškány všechny lhůty k podání odvolání a vůbec se nevyjadřuje k argumentaci žalobce ohledně účastenství ve stavebních řízeních, tedy s předmětem řízení. Již jen proto by mělo být rozhodnutí zrušena jako nezákonná pro nepřezkoumatelnost.

Žalobce doprovodil žaloby návrhy na přiznání odkladného účinku a poté podal ještě návrhy na vydání předběžného opatření. Všechny návrhy soud zamítl z důvodu neprokázání hrozby nepoměrně větší, resp. vážné újmy.

Žalovaný rovněž v identických vyjádřeních k žalobám zpochybnil aktivní legitimaci žalobce, protože žalobce v předcházejících správních řízeních, nejen že neprokázal, ale ani netvrdil, jak bylo jeho vlastnické právo přímo porušeno. Žaloby neobsahují náležitosti podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť žalobce netvrdí ani neprokazuje, jak se vydaná stavební

povolení přímo dotknou jeho vlastnického práva. Absentují také konkrétní žalobní body, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobce navíc ani netvrdí nezákonnost napadených rozhodnutí. K věcem samým uvedl, že stavební povolení nabyla právní moci. Odvolání žalobce byla posouzena jako podaná účastníkem řízení a protože uplynuly lhůty nejenom k podání odvolání, ale i lhůty pro zahájení přezkumného řízení, byla odvolání zamítnuta jako opožděně podaná. Žalovaný odmítl také námitky žalobce poukazující na porušení procesních práv žalobce poukazem na to, že podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona jsou účastníky řízení vlastníci sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jejich vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno. Při posuzování účastenství ve stavebním řízení je správní orgán odkázán na posouzení přímého dotčení vlastnického práva, jímž jsou přímé emise (§ 127 občanského zákoníku) způsobené povolovanou stavbou. Protože žalobce neuvádí, jak konkrétně je jeho vlastnické právo přímo dotčeno, nemají žaloby základní náležitosti, jsou neúplné a nesrozumitelné. Jedinou žalobní námitkou ve vztahu ke stavebnímu povolení na stavbu komunikace je dočasné omezení příjezdu k nemovitostem žalobce. Žalobce tedy neprokázal, že by byl neopomenutelným účastníkem řízení definovaným v § 109 stavebního zákona. Žalobce navíc zaměňuje pojmy „přístup“ a „příjezd“. Přístup pro pěší bude zachován (viz podmínky stavebního povolení). Příjezd je řešen jednak objížďkou a také z opačné strany ulicí Letní stadion a rovněž z dalšího směru ulicí Mělnická, popř. ulicí Kordinů. Žalobce vlastně namítá jen to, že po dobu stavby by mohlo dojít ke snížení zisků dosahovaných provozováním hotelu v nemovitosti č. p. . Takovéto právo však není právem vlastnickým, ani právem majetkovým, ani právem, které by bylo chráněno ať již Listinou nebo jiným zákonem. Naopak ohledně uzavírek a objížďek pozemních komunikací je zákonem výslovně vyloučen nárok na náhradu jakýchkoli ztrát uzavírkou nebo objížďkou (§ 24 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb.). Jakýkoli zásah do práv, ať již existujících nebo domnělých uzavírkou nebo objížďkou je zákonem vyloučen. Zahájení stavebního řízení oznamuje správní orgán podle § 112 odst. 1 stavebního zákona účastníkům, kteří jsou mu známi. Ostatní vlastníci nemovitostí, pokud chtějí být účastníky řízení, tak musí učinit svým výslovným prohlášením. Žalobce se prohlásil za účastníka řízení až podáním odvolání, která byla shledána jako opožděná. Ve stavebním řízení platnou koncentrační zásadu (možnost uplatnit závazná stanoviska, námitky popř. důkazy nejpozději při ústním jednání, resp. ve lhůtě správním orgánem stanovené) lze porušit pouze, pokud námitky účastníka řízení poukazují na závažné porušení kogentního ustanovení hmotného či procesního práva v řízení. Správní orgán vycházel z prokázaného zjištění, že koncentrace správního řízení již nastala a odvolací námitky žalobce nepoukazují na závažné porušení kogentních právních ustanovení. Podle § 89 odst. 2 správního řádu se nepřihlíží k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadených rozhodnutí s právními předpisy, popř. na jejich správnost. K porušení § 12 správního řádu uvedl, že žalobce jako účastník řízení neuvádí, jak citace tohoto, byť nepřipadného ustanovení správního řádu v interním dopise mezi správními orgány má za následek porušení jeho práv a v jaké intenzitě, že má za následek nezákonnost rozhodnutí. K námitce, že v textu vyjádření správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce není účastníkem řízení, poznamenal, že vyjádření správního orgánu I. stupně k odvolání (§ 88 odst. 1 správního řádu) není rozhodnutím, ale jen interní písemností. Uvedená námitka není proto důvodná. Žalovaný rovněž zpochybnil námitku, podle které se správní orgán nedostatečně vypořádal s námitkami žalobce. Podání žalobce byla posouzena jako odvolání a správní orgán se nejprve musel vypořádat s tím, zda jsou přípustná a včasná. Po zjištění, že marně uplynula lhůta, se odvolací orgán již meritem věci nezabýval.

Dne 6. 11. 2012 bylo soudu doručeno podání žalobce, ve kterém zopakoval, že žalovaný zásadně pochybil, když dal najevo své pochybnosti o tom, zda je žalobce

účastníkem stavebních řízení a přesto neaplikoval § 28 odst. 1 správního řádu a nevydal o účastenství žalobce usnesení, proti kterým by se žalobce odvolal. Další zásadní pochybení správního orgánu ve stavebním řízení ohledně komunikace spočívá ve skutkových okolnostech. Správní orgán bez dalšího spoléhal na to, že veškeré plynové přípojky jsou ve vlastnictví společnosti RWE Distribuční služby s.r.o., se kterou jako s účastníkem stavebního řízení jednal. Kdyby správní orgán postupoval alespoň s běžnou péčí a nikoli paušálně, zjistil by, že plynová přípojka nacházející se na pozemku parc. č. 6/16 k. ú. N. B. je ve vlastnictví žalobce. Plynová přípojka je stavbou přímo dotčena, když má podle projektové dokumentace ke stavbě, v níž je zobrazena, dojít k jejímu zkrácení o cca 6 m. Díky laxnosti správního orgánu musely osoby provádějící stavbu samy řešit vzniklou situaci. Díky vstřícnosti žalobce došlo na jednání konaném dne 15. 10. 2012, o němž byl pořízen zápis (připojený k podání), k dohodě s tím, že žalobce však nadále trvá na tom, aby s ním bylo jednáno jako s účastníkem stavebního řízení. Technický dozor investora na výše uvedeném jednání bez jakýchkoli pochybností uznal, že žalobce je skutečným účastníkem řízení. Žalobce proto opětovně vyzývá správní orgán, aby rozhodl v souladu s § 28 odst. 1 správního řádu o tom, že je účastníkem stavebního řízení.

Usnesením ze dne 18. 3. 2013 spojil soud žaloby z důvodu skutkové a právní souvislosti ke společnému řízení pod sp. zn. 47 A 20/2012.

Při jednání konaném dne 4. 4. 2013 setrvali účastníci na svých dosavadních postojích a stanoviscích vyjádřených v písemných podáních adresovaných soudu.

Soud po přezkoumání napadených rozhodnutí předně konstatuje, že jako nepřipadné posoudil jak žalobní námitky žalobce ohledně účastenství ve stavebních řízeních, tak argumenty žalovaného obsažené k této otázce ve vyjádřeních k žalobám. Je totiž zjevné, že žalovaný považoval žalobce za účastníka všech stavebních řízení, když jím podaná odvolání zamítl podle § 92 odst. 1 správního řádu pro opožděnost, nikoli jako podaná osobou neoprávněnou, a tedy nepřipustná.

Za situace, kdy žalobce byl účastníkem stavebních řízení, posoudil soud zákonnost rozhodnutí žalovaného pouze z pohledu žalobních námitek zpochybňujících správnost závěru o opožděnosti odvolání a poukazujících na nedostatky v odůvodnění. V tomto směru učinil následující úvahy.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Žalovaný rozhodl o odvoláních žalobce podle § 92 odst. 1 správního řádu, tedy postupem, při kterém nebylo třeba podrobit rozhodnutí správního orgánu I. stupně meritornímu posouzení. Přesto však jde o rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), které není vyloučeno ze soudního přezkumu. Rozhodnutí vydané podle § 92 správního řádu je úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti určitého subjektu. Procesně legitimován k návrhu (žalobě) je ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu (rozhodnutím). Žalobce, který v žalobě tvrdí, že byl zkrácen na svých právech rozhodnutím žalovaného, který v rozporu se zákonem zamítl jeho odvolání jako opožděné podané, je tudíž nepochybně legitimován k podání žaloby, již se takovému závěru brání. Pro posouzení věci je totiž určující, zda takové rozhodnutí je způsobilé zasáhnout do právní sféry fyzické či právnické osoby, přičemž k takovému zásahu může nepochybně dojít i

rozhodnutím procesní povahy, nicméně spojeným s hmotněprávními aspekty (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 59/2004 – 66, dostupný na www.nssoud.cz). Za situace, kdy žalovaný zamítl odvolání proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro opožděnost, má takové rozhodnutí pro žalobce i hmotněprávní aspekt, protože je mu jím znemožněno otevřít otázku zákonnosti meritorního rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud žalobce v žalobě žádá, aby soud otázku včasnosti odvolání posoudil, pak mu takové právo nelze odeprít. Žalobní legitimace je zde založena pouhým tvrzením o zkrácení na právech. Soud pak přezkouvá pouze otázku, zda byly splněny podmínky pro zamítnutí odvolání pro opožděnost. Soudnímu přezkumu nebrání ani požadavek bezúspěšného vyčerpání ve správním řízení přípustného řádného opravného prostředku zakotvený v § 5 s. ř. s. Žalobce podal proti rozhodnutím správního orgánu I. stupně odvolání a nejde proto o případ, že by opravné prostředky nevyčerpal.

Z ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu také žalovaný v napadených rozhodnutích vycházel. Odvolání žalobce zamítl pro opožděnost, neboť zjistil, že byla podána v době, kdy byla rozhodnutí správního orgánu I. stupně v právní moci.

Závěr žalovaného o opožděnosti odvolání shledal soud zákonným pouze ve věci stavebního povolení na stavbu komunikace a ve věci stavebního povolení na stavbu průtahu. Soud ze správního spisu ve věci stavebního povolení na stavbu komunikace zjistil, že stavební povolení bylo vydáno dne 28. 5. 2010; rozhodnutí bylo posledního z účastníků doručeno dne 2. 6. 2010. Ze správního spisu ve věci stavebního povolení na stavbu průtahu zjistil, že stavební povolení bylo vydáno dne 29. 4. 2009; posledního z účastníků bylo doručeno dne 29. 5. 2009. Odvolání podaná až v květnu 2012 jsou opožděná.

Obě rozhodnutí žalovaného ob stojí také bez ohledu na to, že je v nich závěr o opožděnosti odvolání vyjádřen pouze stručně na samé hranici přezkoumatelnosti, nicméně z pohledu soudu natolik dostatečně, že jde o rozhodnutí ještě přezkoumatelná. Z odůvodnění rozhodnutí je seznatelné, na základě jakých skutkových zjištění a na základě jakých právních úvah žalovaný při jejich vydání postupoval.

Soud pouze pro úplnost s ohledem na námitku žalobce poukazuje na ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu uvádí, že označené ustanovení upravuje nejenom subjektivní 30 denní lhůtu pro podání odvolání opomenutým účastníkem řízení, na kterou právě poukazuje žalobce, ale také, a to již žalobce pomíjí, nepřekročitelnou jednorocní objektivní lhůtu. V případě žalobce není pochyb o tom, že dozvěděl-li se (jak tvrdí) o vydání stavebních povolení na shora uvedené stavby až začátkem měsíce května 2012, byla zachována subjektivní lhůta k podání odvolání, avšak nikoli již lhůta objektivní. Ta totiž skončila uplynutím jednoho roku od doručení rozhodnutí posledního z účastníků řízení, tj. již v červnu roku 2011 (stavební povolení na stavbu komunikace) a v květnu 2010 (stavební povolení na průtah). Odvolání žalobce tak byla podána zjevně opožděně.

Ač se žalobci tohoto vysvětlení právě pro stručnost odůvodnění napadených rozhodnutí nedostalo, nejde o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost jinak správných rozhodnutí. Zrušení napadených rozhodnutí pouze pro nedostatek v odůvodnění by bylo přehnaným formalismem, neboť náprava tohoto nedostatku by spočívala pouze v tom, že by žalovaný odůvodnění svých rozhodnutí doplnil právě a jen o toto vysvětlení.

Ve světle shora uvedeného a zejména proto, že z úkonů žalovaného vyplynulo, že považoval žalobce za účastníka řízení, je nepřipadná a tedy nedůvodná námitka, podle které měl správní orgán vydat rozhodnutí podle § 28 odst. 1 správního řádu a námitka poukazuje na to, že se žalovaný v rozhodnutích o odvolání vůbec nevyjádřil k argumentům žalobce ohledně jeho účastenství ve stavebních řízeních.

Vzhledem k tomu, že soud v případě stavebního povolení na stavbu komunikace a stavebního povolení na stavbu průtahu neshledal opodstatněné výhrady žalobce, neboť právní

závěr žalovaného o opožděnosti podaných odvolání je správný, žaloby v těchto věcech jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Jinak je tomu ale ve věci stavebního povolení na opravu mostu ze dne 29. 1. 2009. V této věci zjistil soud ze správního spisu nedostatky při doručování dvěma účastnicím řízení. V prvním případě byla zásilka obsahující rozhodnutí o vydání stavebního povolení na opravu mostu doručována do vlastních rukou (§ 20 správního řádu) M. M., bytem V., P., ačkoli správné příjmení této účastnice je M. O tom byl správní orgán I. stupně informován poštou již při doručování oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 13. 1. 2009. Tehdy přičinila pracovnice pošty na doručence poznámku „špatné příjmení“ a současně připsala novou adresu „B., S.“. Tuto skutečnost správní orgán I. stupně při doručování rozhodnutí o vydání stavebního povolení na opravu mostu zjevně opomenul a znovu doručoval na nesprávné příjmení a zřejmě i adresu. Účastnice řízení si zásilku osobně u pošty nevyzvedla (jedině tak mohlo být zhojeno zjištěné pochybení). Písemnost proto byla po uplynutí úložní doby vrácena správnímu orgánu I. stupně s poznámkou pošty „zpět, nesouhlasí příjmení“. Pro chybu v příjmení (a zřejmě i v adrese) nemohlo být účastnici řízení účinně doručeno ani náhradním způsobem (§ 24 odst. 1 správního řádu), jak se mylně domníval správní orgán I. stupně při vyznačení dne nabytí právní moci rozhodnutí (26. 2. 2009) a žalovaný při úvaze o včasnosti žalobcova odvolání. V případě druhé účastnice B. K. bylo rozhodnutí doručováno na adresu M., B., na které však účastnice nebyla podle relace pošty v den doručování známa. Správní orgán I. stupně i přesto považoval zásilku určenou do vlastních rukou této účastnice za řádně doručenou. Žádná šetření či zjištění ohledně správného místa doručení neprovedl a neučinil tak ani žalovaný. Také v případě této účastnice má proto soud důvodné pochybnosti o řádném doručení. Žádné jiné doklady o doručení těmto účastnicím řízení nejsou součástí správního spisu.

Na základě shora uvedených zjištění konstatuje soud, že je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného o odmítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí o stavebním povolení na opravu mostu, neboť skutkový základ, z něhož žalovaný při konstatování opožděnosti odvolání vycházel, nemá oporu ve správním spise. Protože není doloženo, kdy bylo stavební povolení na opravu mostu doručeno poslednímu z účastníků (účastnic), nelze bez dalšího učinit ani závěr o nedodržení lhůty k podání odvolání (§ 84 odst. 1 správního řádu).

Z výše uvedených důvodů zrušil soud toto rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce byl ve dvou žalobách neúspěšný, byl by proto povinen nahradit náklady řízení úspěšnému žalovanému, ten se však práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ve třetí žalobě byl žalobce zcela úspěšný. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na náhradě nákladů řízení částku 15.185,50 Kč. Uvedená částka se skládá z částky 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 5.250 Kč za tři úkony právní služby po 2.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a návrh na vydání předběžného opatření podaný po zahájení řízení podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“, účinného do 31. 12. 2012], z částky 3.100 Kč za jeden úkon právní služby [účast při jednání podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu účinného od 1. 1. 2013 Kč], z částky 1.200 Kč představující náhradu čtyř rečnížních paušálů a z částky 2.635,50 Kč odpovídající 21 % dani z přidané hodnoty, jíž je zástupce žalobce plátcem. Žalovaný je povinen zaplatit výše uvedenou částku v soudem stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. dubna 2013

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Léblová